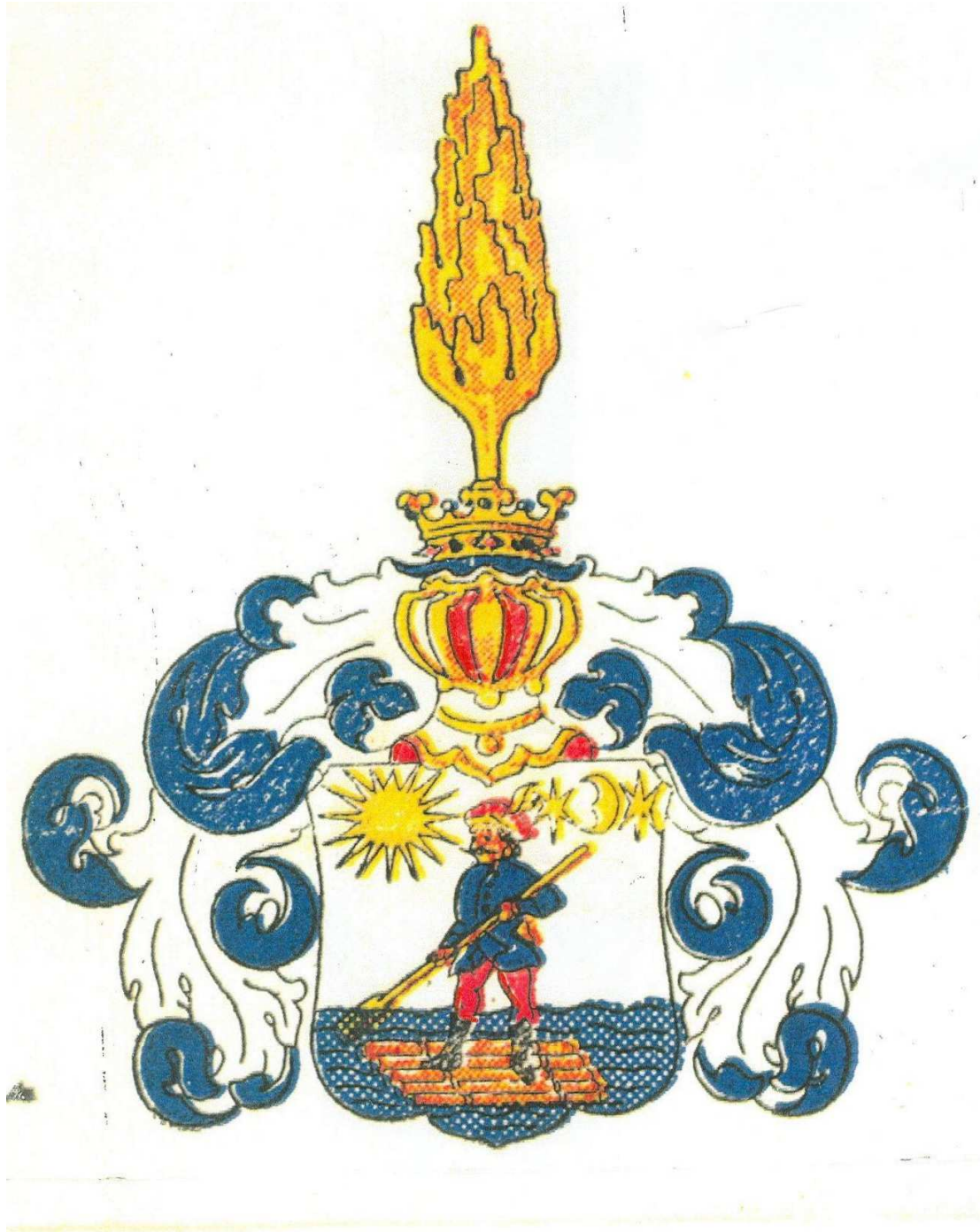

Kronika rodu Prokopovcov

Spracoval :

Ing. Jozef Prokop, Bratislava – Kramáre ako 80-ročný v spolupráci s rodinou
a druhostupňovou sesternicou pani Alenou Michlovou

Ďakujem za poskytnutie dobových materiálov bratovi Jankovi, sesternici Margitke a Alene

Želám si, aby niekto v tejto kronike pokračoval aj v ďalšej generácii

Krátky úvod do histórie :

V 17. storočí boli na území strednej Európy rôzne turbulencie :

Habsburgovcov s Turkami a Tatármi, kedy sa na Slovensku plienilo a obyvateľstvo bolo odvádzané do otroctva osmanskej ríše (po r. 1663).

- Náboženské trenice reformácia a protireformácia, ako aj boj o moc feudálov nad poddanými
 - politické turbulencie : Kuruci –Labanci , Kurucké povstanie (Rákóci, Bočkay, Betlén, Tököly,...),kedy bola snaha spočiatku o spojenie Uhorska so Sedmohradskom,ale neskôr dokonca o odtrhnutiesia od Viedne a za tým účelom sa dokonca spojili s Turkami,za čo sa im platilo výpalné.

- morová epidémia (po r.1670).

V tých časoch sa náš prapraprado Matej (Matyas) Prokop,žijúci na Liptove, plavil po Váhu dňom a nocou , preoblečený do kuruckého kroja,aby takto nenápadne pozoroval Turkov,ich tábory, silu vojsk a tieto cenné informácie oznámil na cisárskom dvore vo Viedni.

Sultán Mustafa obliehal už Viedeň so stotisícovou armádou, ale keď vznikla križiacka koalícia a najmä za pomoci poľského kráľa Jána III Sobieskeho, bolo turecké vojsko obklúčené a r. 1683 porazené.

Pri tejto operácii sa využili aj cenné informácie Mateja Prokopa, ktorý bol za tieto zásluhy vymenovaný do stavu šľachtického výsadnou listinou (vapňou – z nem. „Wappenbuch“) na pergamenovom papieri, písanou úradnou rečou po latinsky s prídomkom „de Szokolcz“ kráľom Leopoldom I ,dňa 18.8.1700 .

Skrátený výťah výsadnej listiny:

My Leopold I. z Božej milosti zvolený cisár rímsky,vždy rozmnožiteľ ríše, kráľ nemecký, uhorský, český, dalmatínsky.. po uvážení zásluh nášho verného Mateja Prokopa a skrze synov Martina Jána a Mateja ustanovili sme, aby boli pripočítaní do stavu opravdových starobylých a nepochybných šľachticov nášho kráľovstva uhorského a častí jemu pripojených ...aby mohli užívať pôct, slobôd a práv...a všetci dediči a potomstvo ich obojeho pohlavia ...

Ďalej je tam presne popísaný erb s tým, že ho môžu používať na pečatiach, šatách, brneniach, plášťoch, prsteňoch, korúhviach, palácoch a náhrobkoch.

Prídomok de Szokolcz bol získaný podľa obce Sokolče na Liptove asi 9 km západne od Liptovského Mikuláša, dnes už zatopenej vodnou priehradou Liptovská Mara, kde v tom čase Matej s rodinou žil.

Výsadná listina „vapňa“ sa momentálne nachádza v Prahe u Jana Ouředníka, najstaršieho vnuka pani Aleny Michlovej, rod. Matějkovej. Našla sa ukrytá v starom dome v Detve za komínom.

Za 1. republiky (keď bol prezidentom Tomáš Garrigue Masaryk) boli Zákonom č. 61 z roku 1918 zrušené šľachtické tituly, preto Prokopovci ďalej po pôvode našich predkov nepátrali.

Rod Prokopovcov:

Matej (Matyas) Prokop de Szokolcz

Synovia :

Martin Ján

Matej (Matyas)

Potom Prokopovci prišli do Detvy, kde :

Imrich Prokop de Szokolcz,

veľkostatkár v Detve, ženatý s Jozefínou Damajovou, dcérou organistu, spolu mali 4 deti:

Pavel - staviteľ Viedeň (Hazlinger Gasse,4) – bezdetný

Emil Ernest –statkár, Detva

Gejza – kráľovský nadlesný (Oberferster) Detva (*1844 - †1926), jeho syn zavraždil matku, pretože mu bránila vo vzťahu s jeho frajerkou.

Adolf - advokát, Zvolen.

Emil Ernest Prokop de Szokolcz (*14.1.1843 - †4.2.1916)

Statkár v Detve (cca 30 ha)

Ako mladík začínal pracovať na fare v Detve ako šafár

Potom bol úradníkom v „Sitzlovej fabrike“ vo Zvolene, kde sa spoznal a zasnúbil s Juliannou Hermanovou.

Neskôr pracoval ako nadlesný na Bratkovskom moste (povyše Hriňovej) a tu sa ako 30-ročný oženil s Julianou, ktorá mala 26 rokov.

Potom sa vrátil do Detvy, kde bol začas aj mäsiarom, vyberačom daní a nakoniec richtárom, kedy počas komasácie sústredil svoj majetok (polia a lesy) na Kriváň-Detvu. Na ňom pracovali aj jeho synovia Jozef a Ján.

Mal v úmysle otvoriť aj baňu na mangánovú rudu pod Kráľovou jedľou, ale pre nedostatok kapitálu sa tohto projektu musel vzdať pre veľkú finančnú stratu.

Ďalej s istým mužom objavili a čiastočne aj odkryli predhistorické pohrebisko na Chrapkovej a pod Malou kopou.

V pokročilom veku pracoval ako pokladník v Ľudovej banke v Detve. Tu ho uhorská vláda zatkla za panslavizmus (spojenie sa s cárskym Ruskom) na jeseň r.1815. Po 4-mesačnom väznení v Banskej Bystrici mu hrozilo, že v Košiciach bude odsúdený na popravu, ale pre nedostatok dôkazov, ale s podlomeným zdravím bol prepustený a následkom týchto útrap umrel ako 73 r.

Jeho manželka : Juliana Hermanová bola dcérou Pavla Hermana a Anny Knopfovej, narodila sa v Čadci 4.2.1855 z 10 detí.

Rodina Hermanová:

Otec: *Pavel Herman* (*5.2.1824-†16.10.1890) bol mäsiar astarosta v Bukoviciach (Sliezko)

Oženil sa s *Johanou Knopfovou* (*27.8.1822-†10.7.1893) z poľského Tešina, bývali v Čadci a mali spolu 10 detí:

Mária Takáčová

Jozef pokladník banky Zvolen

Karol -statkár v Hájnikoch

Anna Očenášová

Emanuel

Julianna Prokopová, manželka Emila Ernesta

Ján

František

Pavel – kňaz v USA (*1862)

Františka Nagyová (*1868-†1951)

Julianna vyrastala v kláštore, kde sa jej život páčil, ale pretože bolo nebezpečnosť, že tam dostane suchoty, lekár doporučil jej rodičom, aby ju radšej vydali. V civilnom živote sa jej veľmi nepáčilo. Keď žila vo Zvolene, spoznala sa a zasnúbila sa s **Emilom Ernestom Prokopom** a vydala sa za neho ako 26-ročná a svadbu mali na Bratkovskom moste, kde Emil pracoval ako nadlesný. Spolu mali 7 detí :

Mária Magdaléna Platzerová (Mariška)

Jozef Emerich

Pavel a Emil ako malé deti umreli po infekciách (týfus)

Anna Krajňáková

Anton

Ján

Z ľava Anton, Jožko, Júlia, Janko, Mariška, Emil, Anička

Mária Magdaléna Platzerová rod. Prokopová (*12.1.1882 v Detve - †16.10.1936 v Bratislave na zápal tenkého čreva beri-beri).

Keď jej rodičia (Emil Ernest a Júlia) mali už 3 deti a štvrté bolo na ceste, koncom 19. storočia vypukla epidémia týfu. Ochorela aj ona a tak si ju vzali k sebe Hermanovci zo Zvolena (strýko Jozef bol mäsiar a pokladník banky), pretože oni deti nemali. Oni sa jej mohli viac venovať. A tak si na seba zvykli, že u nich aj vyrastala, až kým sa nevydala ako 21-ročná za **Adolfa Platzera** (*10.3.1879 v B.Bystrici – †16.11.1947 na zápal pľúc), keď si urobil majsterskú skúšku na kachliara.

Spočiatku bývali v Banskej Bystrici, potom v Detve, neskôr v Hájnikoch pri Zvolene a inde, kde Dolfi zohnal prácu. On bol nielen kachliarsky majster, ale robil rôzne sošky a anjeličky na hroby a vráta bohatých domov, ako to bolo v tých časoch v móde.

Dolfimu a Márii sa narodili 2 dcéry:

Helena (*21.5.1904 v B.Bystrici – †19. 11. 1993 v Prahe na mozgovú príhodu)

Mária (Majka) (*30. 1. 1906 – †31. 1. 1993 na mozgovú príhodu)

Keď dievčatá mali 6 a 8 rokov bola celá rodina pozvaná do USA strýkom Kolomanom Platzerom, bratom Marišky Jozefom Emerichom Prokopom a strýkom Pavlom Hermanom, s tým, že v USA sú lepšie možnosti obživy ako doma. A tak sa odsťahovali v lete 1912 do USA.

Najprv bývali u Kolomana (koloniálny obchodník a mäsiar) v New Yorku. Dolfi nemal s počiatku na ružiach ustlané, Mariška robila skôr slúžku u príbuzných za byt a stravu.

Potom prijali pozvanie od Jozefa do Chicaga, kde Dolfi pracoval ako sochár pre rôznych staviteľov (Aj pre Jozefa), ktorí stavali celé bloky domov, kde robil rôzne ornamenty pre fasády záhrady. Rodičia Dolfi a Mariška chodili do večernej školy, za účelom naučiť sa anglicky. Keď sa už Dolfi pozviechal, dovolil si požiadať zamestnávateľa o zvýšenie platu, ale ten ho na hodinu prepustil (v tom čase bola hospodárska kríza). Ďalší príbuzný ho požiadal o pôžičku na kúpu vlastnej farmy, ale tento zbankrotoval a tak Dolfi prišiel o všetky svoje úspory.

Napokon ich pozval Pavel Herman na svoju faru, kde Mariška pracovala ako gazdiná a Dolfi ako opravár a sochár v kostole a fare. Narodil sa im syn:

Anton (Tony) (*24.9.1919 - † 5. 11. 2007)

Po 9-ročnom pobyte v USA sa Mariške začalo za domovom, a tak sa všetci vrátili späť na Slovensko do otcovského domu v Banskej Bystrici, keď umrel Dolfimu otec a jeho starší brat Jozef Platzer sa odsťahoval do Maďarska.

Staršia *Helena* po príchode na Slovensko chodila na obchodnú akadémiu v Banskej Bystrici. Potom pracovala ak sekretárka v YMCA v Banskej Bystrici a neskôr v Bratislave, kde sa zoznámila s colníkom Bohumilom Matějkom (*26. 7. 1897 - †15. 11. 1974). Mali jedinou dcéru:

Alena (*3.3.1927 v Bratislave), kde chodila 2 roky na francúzske gymnázium. Po rozpadnutí ČSR v roku 1939 vznikli dva štáty: Protektorát Čechy a Morava a Slovenský štát. Vtedy Česi zo Slovenska museli odísť späť do Čiech. Tak sa táto vetva Platzerovcov-Prokopovcov presťahovala do Prahy.

Alena pokračovala v štúdiách na meštinskej a rodinnej škole a po skončení 2. svetovej vojny si urobila maturitu na učiteľskom ústave pre rodinné školy. Pracovala v rôznych zamestnaniach, do dôchodku odchádzala z Pragoprojektu.

Alena sa vydala za *Ing. Milana Michľu* (*30.1.1921-†25.1.1999 v Prahe). Mali dve deti:

Helena Ouředníková (má dve deti – Jan a Michaela)

Martin (má dve dcéry – Martina a Kristína)

Mladšia *Mária(Majka)* zostala slobodná. Študovala na obchodnej akadémii v Banskej Bystrici a pracovala pre Červený kríž, ktorý ju poslal na zdravotnícku školu vo Francúzsku. Pretože sa jej objavili kľčové žily nemohla pracovať ako ošetrovateľka. Potom pracovala pre Rockefellerovu nadáciu v mnohých štátoch (Poľsko, Rakúsko, Rumunsko, Maďarsko). Z Maďarska chcela ísť do USA, ale práve sa rozpadla ČSR a preto nemala platný pas a nemohla vstúpiť na územie USA. Preto išla do Brazílie, kde zostala 2 roky, kým nezískala občianstvo a potom mohla ísť do USA. Tam získala aj americké občianstvo. Jej prvá cesta smerovala na Vianoce 1948 do ČSR.

Anton Robert (Tony) - * 24. 9. 1919 v USA/California. Keď mal dva roky, tak sa rodina Platzerová vrátila po deväťročnom pobyte v USA do Banskej Bystrice. V Banskej Bystrici vyštudoval priemyslovku a v USA chodil na univerzitu. Veľmi sa zaujímal o letectvo, ale pretože vypukla 2. sv. vojna odišiel do armády a stal sa meteorológom. Pracoval ako meteorológ v rôznych krajinách (Francúzsko, Škótsko, Nemecko) a po 2. svetovej vojne ako armádny meteorológ všade tam, kde sídlila americká armáda. V roku 1955 sa dostal do Japonska, kde sa zoznámil s Jessie Sato. Svadbu mali 4. 2. 1957 na veľvyslanectve USA a v ten istý deň aj na japonskom úrade a nakoniec aj 22. 07. 1957 v USA v kostole Sv. Anselma. Deti nemali. Po smrti Jessie († 1974) Tony veľmi truchlil. Žil vo svojom dome so sestrou Majkou, ktorá zomrela v januári 1993. Potom žil v ústave blízko San Francisca, lebo mal Alzheimerovu chorobu a nevedel sa už o seba sám postarať. Zomrel 5. 11. 2007.

Jozef Emerich Prokop (*23.10.1885 v Detve – †26.2.1969 v USA)

Jožko a Anton

Pôvodne farmár, neskôr staviteľ v USA. Oženil sa so Zuzanou Babalovou z Jakuba(*? - †15.12.1979 v USA). Svadbu mali v USA. Boli bezdetní. Jozef mal vo vyššom veku problémy zo zrakom. Zuzana bola činná v krajanských spolkoch.

Svatba Jozefa Emericha v USA.
Maja Platzerová

Zuzka a Jožko

Dolfi a Mariška

Hela Platzerová

Anna Krajňáková (*24. 5. 1891 v Detve – †7. 8. 1981 vo Zvolene)

Krajňákovci

malé Platzerký

Platzerovci

Vydala sa za rušnovodiča Jána Krajňáka (*1884 - †1948). Mali 4 dievčatá:

Magdaléna (umrela 3-ročná)

Margita (*1916, † 20. 6. 2009)

Bola slobodná, pracovala na odbore Pozemkovej knihy pri okresnom súde vo Zvolene, žila v Nitre, rada kreslila. Zomrela ako 93 ročná v Nitre, pochovaná je vo Zvolene.

Magdaléna (*23. 8. 1918 - †31. 8. 2000 v Nitre)

Chodila na obchodnú školu v B.Bystrici, začínala pracovať u advokáta Finku vo Zvolene, potom pracovala v štátnej sporiteľni vo Zvolene a v Bratislave.

MUDr. Štefánia (*1921 vo Zvolene – †1993 v B.Bystrici)

Po maturite na Reformovanom-reálnom gymnáziu vo Zvolene. Študovala na Lekárskej fakulte na Univerzite Komenského. Tu sa spoznala s *JUDr. Jánom Boľchom* (*1919 - †2005) - študoval právo v Budapešti, lebo žil na zabratom území v Černíku pri Šuranoch, pracoval ako prokurátor finančného odboru krajského súdu v Banskej Bystrici). Pracovala na hygienicko-epidemiologickom ústave v Banskej Bystrici. Najprv bývali vo Zvolene, neskôr v Banskej Bystrici. Narodili sa im deti:

Ing. Ján CsC. (*1950)

Vyštudoval na chemického inžiniera na SVŠT v Bratislave, je ženatý s MUDr. Katarínou Sklenárovou, majú 2 chlapcov (Michal - *1977 a Peter- *1981)

Štefan (*1951- †1971)

Nedoštudoval gymnázium kôli jeho schizofrénii, rád kreslil, tragicky zahynul

MUDr. Alžbeta (*1954)

Po jej narodení matka Štefka vážne ochorela a malá Betka musela byť 2 roky v kojeneckom ústave. Vyštudovala lekársku fakultu na Morave, kde sa spoznala s JUDr. Gazdíkom, za ktorého sa tam vydala. Spolu mali dvojčiky- chlapca a dievča. V 70. rokoch odišli na dovolenku do Juhoslávie a od tiaľ ušli cez Taliansko do Austrálie, kde požiadali o azyl. Tam sa obaja etablovali, ale ich manželstvo sa rozpadlo. Po roku prišiel do Sydney Betkin priateľ zo školy MUDr. Přemysl Kunc, s ktorým pracuje a vydala sa za neho. Majú

dvoch chlapcov. Tieto deti chodievali po pol roku na striedačku vychovávať tety Magda s Margitkou a manželova matka.

Anton Prokop (*20. 6. 1894 - †8. 6. 1919 v Detve)

Po skončení ľudovej školy v Detve študoval na gymnáziu v Banskej Bystrici a po štvrtej triede pokračoval na Obchodnej akadémii. Po jej ukončení sa zamestnal v Hospodárskej banke v Trnave. Po čase prišiel k názoru, že svetský život nie je pre neho a pomyšľal vstúpiť do kláštora Jezuitov, ale keď vypukla prvá svetová vojna nebolo dovolené mladých mužov prijímať. Žil zbožným životom až do svojej smrti.

Narukoval k pešiemu pluku v Lučenci, ale pretože bol veľmi krátkozraký, nebol odvelený na front. Slúžil ako úradník na železničných staniciach. V roku 1915 bol preložený k nádražnej službe (Bahnhofkomando) do Humenného

a odtiaľ späť do stanice vo Zvolene.

Po skončení prvej svetovej vojny roku 1918 sa vrátil domov do Detvy, kde pracoval ako kancelársky pomocník na notárskom úrade obce Detva.

V roku 1919 vnikla boľševická horda Bélu Kuna aj do okolia Detvy. Obyvatelia si ukrývali kone, vozy a iný majetok do stodôl do slamy, aby im to vojsko nezrekvirovalo. V tom čase asi vo štvrtok pred Turícami sa pred kostolom zišlo zhromaždenie na ktorom rečnili Anton Prokop a kaplán Alexander Vajcík, že: „Počuť, že boľševické vojsko viaže statok a kone do kostolov a ak by to chceli aj u nás urobiť, berte kosy a nedovoľte im to! ...“ Na ukončenie zhromaždenia nechal Anton zaspievať slovenskú hymnu „Hej, Slováci“ a zhromaždenie sa rozišlo. Trúsili sa reči, že za toto sa im budú boľševici chcieť pomstiť. A tak im oboj v piatok doporučoval vedúci notár Alexander Engelman a farár, aby odišli. Kaplán Vajcík ušiel na koni do hôr a Anton, hoci sľúbil, že odíde, tak neurobil. V sobotu ustupovali československé vojská z Voliarok na Zvolen. V nedeľu ráno o pol siedmej židia Markus a Löwy (obchodník v Detve)

ho spolu s dvoma vojakmi pod bodákmi internovali do Odzganovho domu (vlastník Alexander Vagač), kde ho trýznili a odsúdili k smrti povrazom. A po ôsmej hodine ho obesili na lipe pred kostolom, kde predtým rečnil. Tam už bola aj jeho matka s jeho mladším bratom Jánom. Vojaci ich od Antona odstrčili a hneď ho obesili. Matka ich prosila, aby ho mohli zvesiť. Ale odvesiť ho mohli až vtedy, keď mu kat prerezal žily na rukách. Pochovali ho vedľa hrobu jeho otca Emila na hornom cintoríne v Detve. Neskôr sa tam prišiel pokloniť aj sám prezident T. G. Masaryk, ako sa poklonil aj trom padlým vojakom v mohyle v Detve.

Na pamiatku tejto tragickej udalosti bola pripevnená tabuľa na lipu, kde ho popravili. Za čias komunizmu túto tabuľu strhli a hodili do potoka a zničili aj jeho pomník (náhrobok) granátom. O jeho rekonštrukciu sa postarala rodina Prokopová a starosta obce Kriváň Ing. Ivan Konôpka. Niekoľko krát bola v lete pri kostole v Detve spomienka padlým za účasti KSÚ-SNS-HZDS a Matice Slovenskej.

Ján Prokopy (*8.3.1897 v Detve – †10.9.1970 v Kriváni)

Gazdoval na poli s bratom Jozefom, ktorý odišiel pred prvou svetovou vojnou do Chicaga (USA). Odkúpil od neho jeho dedičský podiel a postavil si nový dom vedľa starého. Ako 17-ročný narukoval k pešiemu pluku do Nemšovej, odkiaľ bol prevelený na ruský front cez Lemberg (Lvov) a Kadlubičku. Približne po roku bol zase prevelený na talianský front cez rieku Fiume pod Monte Grappa, kde bol niekoľko mesiacov pred ukončením prvej svetovej vojny ranený čepinou z granátu a následne prevezený na liečenie na Slovensko (asi Lučenec). Ako deti sme s napätím počúvali ich zážitky z vojny, keď sa zišli u nás na besedu kamaráti: Rapčan, Tršo Libiak,...

Oženil sa po skončení vojny ako 21-ročný s *Vílmou Bystrianskou* (*23.12.1899 v Detve – †20.1.1986 v Trenčíne). Mali spolu 6 detí:

Ing. Ján

Páter Emil

Jozef (Jožik) (tragicky zomrel ako 3 ročný)

Ing. Jozef

Jolana Hlivová

Ing. Ivan

Stále pracoval na 10 ha rodičovskej pôdy, ale ak chcel uživiť svoju rodinu musel sa živiť aj povozníctvom. V zime to bol zvoz bukov z hôr Poľana a Bzová a v lete na stavbách ciest v okolí, prípadne na týždňovkách pre stavbu elektrických rozvodov. Svoje pole často obhospodaroval po nociach a cez víkendy. Bol to veľmi pracovitý a zodpovedný človek a my - deti, sme mu podľa možností pomáhali. Vďaka prezieravej matke, aj napriek nesúhlasu otca išli všetky deti študovať, lebo sa dobre učili. Náš otec po rozpade Rakúsko-Uhorska, keď vznikla prvá ČSR (október 1918), zažil veľa trápenia, ale najkrutejší bol osud jeho staršieho brata Antona, ktorého hordy Bélu Kuna ako 25-ročného obesili na lipe pred kostolom v Detve. Našťastie „slávna republika Rád“ sa po štyroch mesiacoch bašovania rozpadla a zanechala po sebe spúšť a pohromu (popravy, rekviráciu,...).

Otec bol sympatizant Slovenskej ľudovej strany, ako väčšina obyvateľov Detvy, konkurentom ktorej bola Agrárna strana (argaláši) a len v malom množstve to bola aj Komunistická strana Slovenska. My - deti, si ešte dobre pamätáme na detstvo, potom školské roky za prvej ČSR kedy nás učili aj českí kantori, a keď vznikol 1. Slovenský štát (1939) tak bolo po osamostatnení čo doháňať, aby sa mladý štát zmodernizoval. Otec sa tiež zmáhal. Kúpil kosačku (na konský pohon), cirkulár, a iné stroje.

V júni roku 1941 keď začala druhá svetová vojna (Hitler-fašizmus) bol Slovenský štát počas vojny ušetrný, kým nezačalo Slovenské Národné Povstanie. Potom aj Nemci vystrčili rožky . Najmä po potlačení SNP a pri ústupe na západ ukázali, ako sa vedľa vysporiadať s partizánmi a ich sympatizantami. Na Kriváň prišiel front na Vianoce 1944, Nemci rekvirovali kone, vozy, dobytok, potraviny,... A prišlo aj na odvádzanie chlapov, ktorých hnali večer po ceste na Zvolen. Náš otec, ako starý frontový bojovník sa večer nenápadne odtrhol od skupiny, ľahol si do priekopy a nepozorovane ušiel (ale nie domov do domu, kde boli vojaci SS), ale do stodoly, kde bol už ukrytý aj jeho 17-ročný syn Jozef. V noci ušli aj s kravou Ružanou, ktorú oširovali kravským chomútom a ona ťahala malé detské sánky hore do lazov popri rieke Slatina, kde sa už ukryla na lazoch mamka s dvomi deťmi (16-ročná Jolka a 12-ročný Ivan) u Kučerovcov-Belkov, syn Emil sa už ukryl u druhých Kučerovcov-Kolárovcov v Nemeckej doline. Najstarší Ján odišiel pred príchodom frontu späť do Bratislavy, kde pokračoval na ukončení vysokoškolského štúdia na SVŠT.

V priebehu týždňa, keď sa front vzdialil k Víglášu, náš dom obsadili ruskí vojaci. Otec nevydržal s rodinou na lazoch, ale čím skôr išiel skontrolovať dom. A asi po týždni nás všetkých zavolať domov, kde sme boli stesnaní len do jednej izby a kuchyne. V ostatných miestnostiach boli ruskí vojaci.

Otec po prechode frontu zostal bez koní ako bez rúk (Nemci nám pobrali 4 kone, voz) a bolo ťažko dávať do poriadku škody (diera po granáte v múre, škridla, okná...). Trvalo to veľmi dlho kým otec kúpil aké-také kone, ktoré nás živili.

A potom prišla riadna sprcha: voľby, vznik 2.ČSR , po ňom Víťazný február 1948 a ľudová demokracia - stalinský socializmus. V 50. rokoch kolektivizácia, kontingenty, päťročné a potom to pokračovalo 40 Gottwaldovských rokov šťastných zajtrajškov,... Keď sa založilo družstvo na Kriváni r.1953 už mal driny dosť, nevládal už tak ťažko pracovať a mal aj zdravotné problémy. V roku 1970 zomrel. Pochovaný je na Kriváni na novom cintoríne. Pochovával ho pán dekan Václavík a jeho syn páter Emil.

Najstarší syn ing. **Ján Prokop** (* 14. 10. 1920, Kriváň-Detva, † 9. 8. 2007)

Študoval na Československom reformnom–reálnom gymnáziu vo Zvolene, keď na začiatku tretieho ročníka (v októbri) dostal týfus a pretože vymeškal cca ½ roka, musel opakovať ročník. Zmaturoval už na Slovenskom gymnáziu vo Zvolene v r. 1941, pretože 14.3.1939 vznikol Slovenský štát, ktorého prezident bol Dr. Tiso. Po maturite študoval na SVŠT (na strojnícko-elektrotechnickom odbore). Býval na internáte Svoradov. Po skončení vysokoškolského štúdia sa zamestnal na Správe civilných letísk v Bratislave. Neskôr ho vzali do väzby „za vyzradenie úradného tajomstva a spojenia s cudzou mocou“ o stavbe civilného letiska Ivanka pri Bratislave. V súvislosti s tým sa dostal do skupiny 62 odsúdených, tzv. Biela légia. Odsúdený bol krajským súdom v Bratislave na dva roky, proti čomu sa prokurátor Dr. Rašla odvolal na najvyšší súd Praha so žiadosťou o vyšší trest pre všetkých odsúdených. Jána odsúdili na 15 rokov väzenia. A tak spoznal ústavy na výkon trestu ako Bratislava, Leopoldov, Jáchymov s jeho povestnými uránovými baňami (7 rokov) a nakoniec bol v Opave, kde ho po vyše 9-tich rokoch prepustili na slobodu.

Návrat z väzenia

Janko a Ivan

Doma s manželkou r. 1996

Jeho spomienky na strastiplný život boli zdokumentované v Ústave pamäti národa dňa 21. 2. 2007. Po prepustení na slobodu mu bola ponúknutá na pracovnom úrade práca robotníka v Pozemných stavbách, ale sa mu podarilo zamestnať sa v ĽUDIB-e (Ľudovo-umelecké družstvo invalidov Bratislava) a nakoniec po uvoľnení režimu v šesťdesiatych rokoch pracoval ako konštruktér a projektant v Tesle-Akustika.

Z vďačnosti, že prežil Jáchymov, sľúbil Všemohúcemu, že niečo dobrého vykoná. Ozvučil spolu 42 kostolov, medzi nimi aj kostol v Detve, Kriváni, Korytárkach, Bratislave a inde. Oženil sa ako 40-ročný s *Adrienou Novákovou* (Adika), ktorá ho čakala vyše 9 rokov, kým sa vrátil z väzenia. Adika má dvoch bratov : MUDr. **Ladislav** (už zomrel) a **Eugen** (Pubo). Adike a Jankovi sa narodili dvaja synovia: **Ján** (*1959) a **Juraj** (*1962). Ján vyštudoval SVŠT-fakulta elektrotechniky a Juraj zmaturoval na Strednej škole umeleckého priemyslu a nevzali ho na Vysokú školu výtvarných umení. Ing. Ján ml. sa oženil s Máriou Janíčkovou, majú spolu dve deti, Moniku (*1986) a Andreu (* 1990.). Rozviedli sa po 11. rokoch manželstva. Znovu sa oženil s Ing. Jacqueline Brandisovou. Juraj sa oženil s Máriou Strinkovou, majú tri deti, Benedikta (*1987.), Mikuláša (* 1989.) a Martu (* 1991). Rozviedli sa v roku 1995. Otec Ján zomrel po dlhej a ťažkej chorobe 9. 8. 2007 v Bratislave, kde je aj pochovaný.

Páter Emil Prokop, SVD (* 22.7.1922, Kriváň - †29.10.2006, Nitra)

Bol bezproblémový - od detstva rád kreslil, bol tichej povahy. Po vychodení rímsko-katolíckej ľudovej školy na Kriváni študoval na meštianskej škole vo Zvolenskej Slatine. Po jej skončení ho matka, pretože bol tichej a zbožnej povahy doviedla k verbistom (SVD- Societas Verbi Divini – Spoločnosť Božieho slova) do Vidinej, kde bol na formácii, a potom išiel do centrálnej Misijného domu SVD v Nitre. V Nitre pokračoval v štúdiu na Štátnom gymnáziu, kde v r. 1946 zmaturoval. Potom sa pripravoval na pôsobenie v misiách SVD. Tesne pred vysvätením na kňaza celý kláštor na Kalvárii v Nitre v barbarskej noci 5. 5. 1950 zlikvidovali a odvliekli všetkých rehoľníkov do Podolínca. Odtiaľ nastúpil do vojenských útvarov PTP (Hořovice, Kadaň – Čechy , tretí rok bol v Komárne a nakoniec bol na Sliachi- Tri duby). Po troch rokoch (30.12.1953) bol prepustený do civilu. Mal nastúpiť do Stavoindustry ako robotník, ale brat Jozef mu pomohol zamestnať sa v Stavoprojekte Zvolen, kde si diaľkovo doplnil vzdelanie – tri ročníky odbornej stavebnej školy zakončené štátnou skúškou. Mohol potom pracovať ako projektant - statik.

ŠTB sledila čo robí po zamestnaní (sledovali či sa neangažuje a nekontaktuje v tajnej cirkvi), a tak v r. 1963 mu brat Jozef vybavil prácu v Bratislave na Zdravoprojekte, kde mu šéfoval Ing. Viktor Uhliarik-bývalý spolužiak z Nitry. Spočiatku býval u brata Jozefa na Trnávke, neskôr mal vlastný jednoizbový byt na Exnárovej 45. V Bratislave ho ŠTB už nesledovala.

Aby sa zdokonalil v maľovaní a kreslení, zúčastňoval sa počas svojich dovolení na seminároch a školeniach u rôznych českých výtvarníkov a tak sa mu maľovanie stalo doživotným koníčkom.

V roku 1966 sa mu podarilo skontaktovať s generálnym predstaveným Verbistov a páter Leo Bukovský mu zabezpečil tajné vysvätenie za kňaza v bývalej NDR(Nemecká demokratická republika), v Magdeburgu dňa 5. 7. 1967 na sviatok sv. Cyrila a Metoda spolu so šiestimi ďalšími kňazmi. O tomto nikto z rodiny, ani priateľov nemal ani tušenie, aby nemali problémy. Na jeseň r. 1968 sa mu podarilo odísť ako turistovi do Rakúska, na pozvanie, ktoré si sám vymyslel a odtiaľ už nebol problém odísť do Ríma, kde si chcel doplniť bohoslovecké vzdelanie. Súčasne aj pracoval v projekčnej kancelárii na projektoch SVD, alebo ako stavebný dozor na výstavbe kostolov v Taliansku. Po dvoch rokoch sa musel rozhodnúť,ako ďalej, či odísť do misií, ale pre jeho vek (mal už 47 rokov) mu to vedenie Verbistov už neodporúčalo, alebo sa vrátiť na Slovensko, alebo ostať v Ríme v emigrácii. Ak by ostal v roku 1970 za hranicami Československa, tak by sa vďaka Nariadeniu vlády nebol mohol nikdy vrátiť domov, celý jeho majetok by bol zhabaný a ostatná rodina by bola perzekvovaná. Preto sa Páter Emil vrátil domov. Rožňavský biskup Pobožný ho prijal do pastoraácie a keď dostal štátny súhlas, nastúpil za kaplána do Žiliny, kde bol dva roky. V septembri 1970 mu zomiera otec ,na pohrebe ktorého koelebroval svätú omšu spolu s pánom dekanom Václavíkom. Až vtedy sa Krivánčania dozvedeli, že je kňaz. V novembri 1971 bol poverený Nitrianskym biskupstvom za správcu fary Notre Dame v Trenčíne a vzal si k sebe aj svoju ovdovelú matku, ktorá

dovtedy žila v Bratislave v jeho jednoizbovom byte (Exnárova 45), kde si však nevedela zvyknúť a tak sa súrodenci rozhodli, že jej bude najlepšie u syna Emila, s čím aj sama súhlasila.

V Trenčíne sa Emil okrem pastorácie venoval maľovaniu a výzdobe kostolov prípadne vitrážam. Využíval aj svoju expertíznu činnosť ako statik, za čo ho poctili čestným titulom: dekan h.c. v roku 1982 - na jeho 60-te narodeniny a bol vymenovaný aj za predsedu komisie pre výstavbu a obnovu kostolov Nitrianskej diecézy. Nezabudol ani na svoj rodný kraj ,kde v Hriňovej, Detve, Detvianskej Hute, Korytárkach a v rodnom Kriváni zanechal svoje umenie vo vitrážach a maľbách kostolov. Z vďačnosti za to mu Krivánčania umožnili odslužiť svoju oneskorenú primičnú omšu v novom kostole dňa 29. 8.1995 a súčasne mu udelili aj čestné občianstvo rodnej obce Kriváň . Ku koncu svojej pastorácie sa hlásili aj jeho zdravotné problémy,najmä po smrti matky. V roku 1996 mal perforáciu hrubého čreva, čo mu v trenčianskej nemocnici úspešne operovali.Už sa necítil schopným na ďalšiu pastoračnú službu a tak požiadal biskupský úrad (p. kardinála Korca) o ukončenie tejto služby, čo mu bolo aj umožnené. Odišiel na zaslúžený odpočinok ku svojim Verbistom do Misijného Domu Matky Božej na kalvárii v Nitre..Ale ani tu nezaháľal a už ako penzista rád zastupoval kolegov, ktorí ho o to požiadali. Maľovanie a reštaurovanie sôch mu ostalo ako koníček až do smrti , kedy nás dňa 29. 10. 2006 (deň pred Sviatkom Všetkých svätých) náhle opustil. Dôstojnú rozlúčku mu zabezpečili Verbisti a sám pomocný biskup Marián Chovanec (ako jeho bývalý miništrant v Trenčíne) sa s ním rozlúčil precítene a s ním aj kňazi a laici vo veľkom počte.

Zomrel páter Emil Prokop SVD

Narodil sa 22. 7. 1922 v Kriváni. Do Spoločnosti Božieho Slova vstúpil roku 1941. Za kňaza bol vysvätený roku 1967 v Magdeburgu. V rokoch 1968 – 69 študoval v Ríme. Od r. 1970 pôsobil v pastoračnej službe v Žiline a Trenčíne. V r. 1999 sa vrátil do Misijného domu v Nitre na Kalvárii. Pán si ho povolal 29. októbra 2006. Posledná rozlúčka s Pátrom Prokopom bola 4. novembra v Nitre. Na pohrebnej sv. omši, ktorú celebraval nitriansky pomocný biskup Ma-

rián Chovanec sa zúčastnilo množstvo kňazov a veriacich, ktorí poznali tohto vzácného človeka, kňaza a misionára.

P. Prokop bol známy aj pre svoje umelecké schopnosti. Venoval sa maľovaniu, reštaurovaniu a opravovaniu rôznych sôch, rozbitých, poškodených. Zúčastňoval sa na opravách a reštaurovaní viacerých kostolov doma i v zahraničí. Naposledy opravil oltár sv. Terezky v kostole Nanebovzatia Panny Márie v Nitre na Kalvárii a práve pracoval na soche Panny Márie a sv. Bernardetky z Lurdskej jaskynky pod Kalváriou, ktoré už nestačil dokončiť. ~

Jozef Prokop (Jožík)

Tragicky zahynul ako dieťa trojročné,vypil otravu lyzol z fľaše,ktorú sliedky v maštali zhodili na zem.Túto tekutinu používal sluha pri odvšivavení cudzích koní,ktoré boli ustajnené s našimi.

Ing. Jozef Prokop

Narodil som sa po tragickej smrti bračeka dňa 13. 6. 1927 na Kriváni. V roku 1933 - 1938 som bol žiakom rímsko-katolíckej školy (pani uč. Besedová). V 3. triede som v zime prekonal zápal pľúc, čo trvalo asi 1 mesiac, ale rok som nezameškal. Rád som prednášal básničky pri rôznych podujatiach ako, aj pri divadelných hrách. Učili nás aj českí učitelia, napr. Jaroslav Kúdela a čudoval som sa prečo nás nútil spievať napr.: „Mám já v levé noze trn ...“, keď sme mali množstvo našich piesní, ale v tom čase to bolo tak.

Pripravoval nás na prijímačky do gymnázia (Fekiač, Hlivová, Prokop), ktoré sme úspešne zložili a začali sme študovať v 1. B triede Reformného-reálneho gymnázia vo Zvolene, kde nás učili ešte aj českí profesori, napr. profesor Nešpor a to jazyk československý, ktorý som sa nedoučil, lebo 14.3.1939 vznikol Slovenský štát a občania českej národnosti museli odísť do ich vlasti (protektorát Böhmen und Mären). Počas štúdia vystúpili moji spolužiaci z gymnázia (Fekiač a Hlivová) a ostal som sám. Českých profesorov nahradili mnohí slovenskí odborní učitelia z meštianskych škôl, kým nebolo dost' slovenských profesorov. Až do V. triedy sme boli rozdelení podľa konfesijného vyznania (1.A tr. – chlapci katolíci, 1.B tr. – chlapci a dievčatá zmiešaného vyznania, kde som chodil aj ja, a chlapci v 1.C tr. boli ev.a v). Počas štúdia nás opustili spolužiaci židovského náboženstva, keď predtým museli nosiť našitú žltú hviezdu. Necháпали sme prečo sa tak s nimi naložilo, ale zmizli a viac sme o nich nepočuli. V 1.tr. sme sa učili nemčinu (prof. Ohríval), v 3.tr. to bola latina

(prof. Ďurica), v 5.tr. francúzština (prof. Irmner) a v 7. tr. to bola ruština (p. Gerasimova-„soroka“). Učili sme sa 6 dní v týždni. Za Slovenského štátu bola stupnica známok od 1 do 4 a po vojne od 1 do 5. Slovenské národné povstanie v roku 1944 bolo po pár mesiacoch potlačené nemeckou armádou a v zime 1945 sme museli prerušiť štúdium a pokračovali sme až na jar 1945, (ale rok sme nestratili), keď nás oslobodila ruská a rumunská armáda.

V 5. tr. gymnázia pred SNP som ochorel na šarlach a najmladší brat Ivan zasa na záškrt, čo trvalo asi mesiac.

O frontových udalostiach som sa už predtým zmienil. Počas frontu (december 1944-január 1945) Nemci zničili železničnú trať a tunel, čím bolo prerušené vlakové spojenie so Zvolenom a musel som bývať pár mesiacov u tety Krajňákovovej, aby som mohol pokračovať v štúdiu.

Zmaturoval som v júni 1946. Zapísal som sa na zememeračskom odbore SVŠT v Bratislave, kam ma nasmeroval brat Janko, ktorý končil elektrotechnické inžinierstvo.

Ako maturant

Na praxi

Manželka Gabriela

Keďže po fronte vznikla ČSR a následkom volieb, v ktorých vyhrala KSČ a Víťazný február 1948 zabezpečil jej preorientáciu na ľudovú demokraciu a s ňou také kotrmelce, ako kolektivizácia atď. Aj my študenti sme zažili toho viac ako dost. Napríklad brigády SZM, bez účasti ktorých sa neprideľovali internáty (Trať mládeže Hronská Dúbrava – Banská Štiavnica,...), čo bolo povinné, ako aj každé prázdniny vysokoškolská prax (v druhom ročníku to bola komasácia-Dolný Lieskov-Tŕstie, podobne to bolo v Zelenom pri Hnúšti v 3.ročníku a najukrutnejšie sa ma to dotýkalo, keď začínala kolektivizácia v Závadke n/Hronom.r.1949). Potom to išlo už do tuhého, keď počas Barbarskej noci v máji 1950 boli zlikvidované kláštory a seminaristi internovaní (Podolíne) a odtiaľ povolaní k nástupu na vojenskú prezenčnú službu v útvaroch PTP (môj starší brat Emil tam tvrdol 3 roky). Ale ani ja som neobišiel na sucho...Počas leta 1950 sa po dedinách rozbehli tímy kolegov z vyšších ročníkov právnickej a ekonomickej fakulty, aby zhromaždili dokumenty o nás a našich rodinách do kádrových posudkov. Keď sme sa dostavili na zápis, dozvedel som sa, že som syn kulaka (10 ha), že môj brat Ján bol odsúdený na 15 rokov, ďalší brat Emil sa nachádza v útvaroch PTP, a z tohoto titulu som bol dekrétom vylúčený zo všetkých vysokých škôl v ČSR. Súčasne som dostal oznámenie z pracovného úradu, aby som nastúpil ako robotník vo fabrike Tatrasmalt Matejovce. Samozrejme, že sa ma to nemilo dotklo, aby som ako poslucháč SVŠT, ktorému chýbalo k ukončeniu štúdia ešte zopár (asi 5) skúšok, musel prijať prácu neprimeranú môjmu vzdelaniu a tak som sa postaral o zamestnanie vo Zvolene, kde som našiel pochopenie u p.Ing.Večeřu (otec mojej spolužiačky Miluše). Ten ma prijal a prideliť ku zememeračskej skupine do Modrého Kameňa (Ing.Jozef Uhliarik), kde som pracoval 1 rok. Medzitým som sa odvolal na prezidentskú kanceláriu (Klement Gottwald), odkiaľ mi oznámili, aby som sa obrátil na Poverenístvo školstva v Bratislave, kde dostanem ďalšie informácie. Medzitým som mal čo robiť, aby som sa vyhol povolávaciemu rozkazu k nástupu na voj.prez.službu. Keď zomrel Gottwald, za prezidenta bol zvolený Antonín Zápotocký a už bolo cítiť politický odmäk a už som bol vyzrozmeneý, že si môžem svoje vysokoškolské štúdium ukončiť. Na jar 1949 som tak urobil. Sám som si našiel zamestnanie na Železničnom staviteľstve v Bratislave s nástupom na stavebnom úseku Zvolen, kde sa práve stavala nová osobná stanica. A tak sa so mňa stal železničiar až do konca svojej kariéry. Okrem stanice som vykonával zememeračské práce na rôznych stavbách (preložka trate Dobšinská Ťadová jaskyňa - Mlynky nad priehradou vodnej

nádrže pri Mlynkách, úvrat' trate Fil'akovo – Plešivec a iné stavby. V tom čase bola menová reforma (zámena peňazí v kurze 1:50) a mňa počkal nástup na voj.službu, kde inde ako u „Vojenských technických jednotiek (pred rokom to bolo PTP) - ale my sme už vyfasovali pušky vzoru 52, ktoré sa po prijímači uložili do skladu a nám stačili krompáče a lopaty. Zarezával som vo Sv.Dobrotivej a ubytovaní sme boli v barákoch, kde pred nami boli internovaní nemeckí zajatci. Slúžil som za generála Čepičku, kde býval „odplední odpočinek“, politické školenia a večerami čepobití (spievanie pokrokových a vojenských piesní). Každoročne bývali previerky, z ktorých mali väčší strach naši velitelia (lampasáci), ako mužstvo. Tu som sa dožil príjemného „sklamania“, keže sa ma týkal zákon, že vojaci narodení roku 1927 a starší, budú sprostí ďalšej služby koncom roka a tak som odlúžil iba jeden rok so šaržou „slobodník“,čo bola najvyššia hodnosť v našej rodine ! Po ukočení stavebných prác vo Zvolene sme boli delimitovaní na stavbu železničnej stanice Štúrovo, kde som počas mojej práce spoznal svoju životnú partnerku, ktorá tam pracovala v Štátnom ústave pre projektovanie dopravných stavieb (SUDOP) a aj s kolektívom nám pripravovala ďalšie projekty výstavby a rekonštrukcií železničných tratí. Po skončení prác v Štúrove som prišiel do Bratislavy, odkiaľ som chodil pracovať pre potreby závodu 01 zväčša mimo Bratislavy. Často som využíval možnosť konzultovať projektové práce pre naše budúce zákazky. A takto som utužil soju známosť so svojou láskou ,ktorú som spečatil sobášom v Modrom kostolíku dňa 6.10.1962. Moja manželka : *Gabriela r.Balajová* sa narodila dňa 25. 6.1941 (v tých časoch Hitler napadol ZSSR) v Mníchovej Lehote pri Trenčíne a keď sa jej rodina presťahovala do Bratislavy, ako štvorročná sa stala obyvateľkou Bratislavy. Bývali na Trnávke. Má dvoch súrodencov: Ľudovíta (zomrel v r. 1997), Ing.Adelu Tomovú. Keď jej umrela mamka, musela sa postarať o chod celej domácnosti. Stala sa z nej dobrá gazdiná a kuchárka. Spoznali sme sa, keď nosila smútok. Po narodení našej dcéry Jany (*1963) ostala na materskej dovolenke (v tom čase to boli len 4 mesiace). Po smrti môjho najmladšieho brata som zdedil jeho osobné auto (Škoda MB 1000) a tak sme často chodievali na Kriváň, aby sme zmiernili žiaľ mojej mamy nad predčasným odchodom Ivana. Počas jednej z ciest som sa zrazil s oprotiidúcim autom, ktoré viedol ešte nevodič, neďaleko Novej Bane. Domov som ešte ako tak došiel, ale ráno som už musel navštíviť lekára, ktorý zistil,že mám fraktúru jabĺčka pravej nohy a s výhľadom,že minimálne pol roka nebudem môcť chodiť. Tak som musel zmeniť pracovné zadelenie a z geodeta som sa stal úradníkom dňom 1. 7. 1968. Pracoval som ako prípravár stavieb železničných tratí a neskôr sa mi ušla práca okolo stavieb električkových tratí v Bratislave, s ktorou som bol spútaný až do ukočenia mojej kariéry. V roku 1978 sme sa presťahovali na Kramáre, kde som dostal pridelený stabilizačný byt od podniku. Medzitým som sprostredkoval to, aby moja manželka po 10 rokoch v projektovom ústave SUDOPu prestúpila k Dopravnému podniku Bratislava, kde pracovala až do ukončenia zamestnania. Po 6 rokoch od narodenia našej prvorodenej Jany (po okupácii ČSSR) sa nám ešte na Trnávke narodil syn Ivan (*1969), s ktorým ako 16-ročným sme odišli na Kubu, kde som dostal angažmán na 3 roky, ako poradca pre projektovanie železníc u firmy EPROYIV v Havane. Boli to nezabudnuteľné chvíle, kde sme na vlastné oči mali možnosť vidieť ,že existuje ešte raj na zemi (priemerná ročná teplota cca 24 -28 °C, more nekleslo-pod 24°C, krásna scenéria –palmy, more, čistý piesok,...), len keby si to Kubánci vedeli vážiť. Po asi pol roku v Havane som si kúpil auto LADA 1500 od (zhodou okolností) suseda z Kramárov, ktorý tam končil svoje účinkovanie. O živote,ktorý sme tam žili, by bolo rozprávanie na viac hodín a tak sa obmedzím len na krátke konštatovanie,že sme si pozvali našu dcéru s rodinou na Kubu cez Vianoce r.1986 a autom sme prebrázdili celú Kubu (od Pinar del Rio – Cienfuegos – až Santiago de Cuba.,atď.).Po ukončení pobytu dňa 6. 10. 1988 som po pol roku požiadal o dôchodok od júna 1989. Potom prišla „neznáma revolúcia“, len škoda, že sa ma to už až tak veľmi netýkalo, lebo som žil v krajšom zajtrajšku, kde sme museli byť spokojní aj s odrobinkami. A keď som bol už penzista, tak som si potreboval oddýchnuť a viac som sa už nikde neangažoval. Keďže náš svetoobčan syn Ivan,nebol spokojný viac so životom vo vlasti,odišiel do Španielska atď a domov sa navrátiť odmieta.Ale o tom potom...

Ing. Jana Kerekesová rod. Prokopová

Naša dcéra sa narodila dňa 22.4.1963 (s Leninom, len o pár rôčkov neskôr) v rodičovskom dome maminy na Trnávke. S radosťou chodila do škôlky pod kostol na Okružnej ul. a na ZDŠ-ku na Trnávke, ale v 3. triede prestúpila na výberovú školu s matematickým zameraním - na Košickú ul., odkiaľ prešla vedľa na matematické gymnázium Jura Hronca. Zmaturovala r. 1981. Medzitým sa rodina Prokopovcov presťahovala do stabilizačného bytu na Kramáre. Po maturite urobila aj prijímačky na SVŠT v Bratislave, ale pre chýbajúce

politické body pre neangažovanie sa rodičov sa na denné štúdium nedostala. Otec jej zariadil zamestnanie u firmy Železničné stavitel'stvo a ako robotníčka sa potom študovala popri zamestnaní na stavebnej fakulte SVŠT v Bratislave, odbor Vodné stavby a vodné hospodárstvo. Medzitým sa po dovŕšení 18. rokov presťahovala do bytu po strýkovi Emilovi na Exnárovu 45. Po vyštudovaní SVŠT ostala pracovať u doterajšieho zamestnávateľa závodu 01-Železničné stavitel'stvo Bratislava ako technická pracovníčka-(geodézia a príprava stavieb). Vo voľnom čase, ktorého nemala až tak veľa rada robila turistiku a skalolezectvo. Tak sa spoznala s Pavlom Kerekesom, zamestnanom ako vodič auta na SAV, s ktorým uzavrela manželstvo v decembri 1985, pretože rodičia s bratom Ivanom odchádzali na Kubu. Nasťahovali sa do ich bytu, aby si počas ich neprítomnosti usporiadali svoje bytové problémy. Na konci štúdia na SVŠT sa im narodil syn Juraj (*7.8.1986), s ktorým ako 16 mesačným boli navštíviť rodičov na Kube. Urobili si tam výlety po rôznych miestach Kuby (Pinar del Rio, Cienfuegos, rôzne krásne pláže-Santa Maria, Varadero, ako aj smerom na východ na Santiago de Cuba). Malý Ďurko už ako tak prepletal nôžkami, spočiatku sa veľmi bál mora, ale ku koncu pobytu sme ho z mora mali čo robiť, aby sme ho z vody dostali. Z Kuby máme dosť fotografií, aby sme na tieto časy nikdy nezabudli. Manželia Kerekesovci bývali v rodičovskom byte na Kramároch a mali dostatok času na usporiadanie svojich bytových problémov a keď prišli Prokopovci z Kuby domov, tak sa mohli nasťahovať do „svojho“ bytu v Dúbravke. Zanedlho im priniesol bocian Mirku (*23.8.1988). Najmladší syn Ján-Samuel sa im narodil (26.9.1992). Jana bola stále na materskej dovolenke, až kým ju počas nej za „nežnej revolúcie“ neprepustili v rámci ukončenia existencie Železničného stavitel'stva. Keď po skončení materskej dovolenky Jana v roku 1996 nastúpila do práce v Dopravnom podniku mesta Bratislavy ako vodohospodárka, manžel Pavel pracoval vo firme Eugenika (vydavateľ'stvo a zasielateľ'stvo kníh s ezoterickým zamerním) a často bol viac dní na služobných cestách. Po takomto odcudzení opustil svoju rodinu a požiadal o rozvod v roku 2000. Jana žije sama s tromi deťmi. Juraj zmaturoval na elektrotechnickej priemyslovke a pracuje v Kultúrnom dome v Dúbravke ako technik (zvukár-osvetľovač). Miroslava zmaturovala na gymnáziu na Grösslingovej ul. Rada kreslí a chystá sa študovať Pozemné stavby a architektúru na Slovenskej technickej univerzite v Bratislave. Janko – Samko, po skončení Základnej školy študuje na dopravnej priemyslovke. Jana sa okrem práce venuje rodine a Skautingu, kde vedie malých skautíkov.

Narodil sa 8. 7. 1969 na Trnávke. Ani po dlhotrvajúcom úsilí pani logopedičky sa nenaučil vyslovovať „r“, tak isto ako jeho strýko ing. Ivan. Do ZDŠ chodil na Cádrovu ul. na Kramároch, ďalej študoval na potravinárskom učilišti na Trnávke, kde v 3. ročníku prerušil štúdium, aby mohol nasledovať rodičov na Kubu, kde študoval a zmaturoval na strednej škole (desatiletka) pri Sovietskom veľvyslanectve v Havane roku 1987. Môj syn ma vlastne vyprovokoval, či by som sa so svojimi znalosťami v odbore železničných stavieb nevedel angažovať v zahraničí, čo sa mi na sklonku svojej kariéry aj podarilo a získal som angažmán na Kubu cestou Ministerstva dopravy prostredníctvom Polytechny na 3 roky ako poradca pre projektovanie železníc pri projektovom ústave EPROYIV v Havane. Tvrdý ruský študentský život sa mu až tak veľmi nepáčil, a keďže sa dal „na vojnu“ musel (ako vravia Rusi: „terpi kazak, atamanom budeš...“) vydržať. Kubou bol očarený, dva semestre chodil na vyučovanie španielčiny na škole José Martího, ale

viac mu už nebolo treba, lebo na ulici sa už vedel dohovárať bez problémov. Keď sa vrátil po maturite domov, na skúšky na vysokú školu už „nedobehol“, lebo prišiel pozde. Začal pracovať v Slovenskej Televízii na Mlynských Nivách ako kontrolór nahratého materiálu pred vysielaním. Táto práca mu nedávala žiadnu perspektívu „rastu“ A po návrate zo slnečnej Kuby sa nevedel zmieriť so svojou (bezslnečnou) budúcnosťou, a tak sa rozhodol odísť do Španielska, presne do Valencie (hlavné mesto Valencijskej komunity). Po troch rokoch v Španielsku sa rozhodol „priblížiť“ sa ku Slovensku a tak sa presunul na sever Talianska. Ku koncu jeho pobytu sme spolu aj s maminou boli na Mallorke a na severe štátu, kde som šoféroval na prenajatom aute (Ford). Z týchto potuliek (ja som bol už dôchodca) máme tiež veľa fotiek. Po príchode do Talianska nevedel reč, ale vďaka španielčine sa tam dorozumel a dal sa na dvojročné študovanie na zdravotnej škole (na viac si nemohol trúfnuť, pretože nemal uznané ani stredoškolské vzdelanie - zabudli sme na nostrifikáciu). Po doštudovaní pracoval na špecifickom oddelení pre krátke postoperačné pobyty na geriatrickej klinike. Po niekoľkých rokoch sa presunul žiť ďalej na juh do „slnečnejšieho“ Campobasso, kde pracuje ako zástupca v Asociácii pre ľudí s Downovým syndrómom. Chodievali sme za ním či v zime, alebo v lete, aj k moru. V Ríme sme boli v roku 2000. Pri jednej z mojich posledných ciest v roku 2004 som mal nehodu (asi menší infarkt, keď som v noci spadol a utrpel som fraktúru krčka stehennej kosti a ma musel môj syn (figliolo) nehybného doprevadiť sanitkou domov. Po operácii na traumatológii na Kramároch som sa z toho vylíkal behom jedného a pol roka adnes už chodím bez bariel, či palíc. Do sveta už nechodím a Ivan príde (na pár dní) domov keď sa mu podarí... Na začiatku cestoval autom, ale po zavedení priamej linky z Ríma do Bratislavy už len lieta...

Ivan je veľký svetobežník a ponavštevoval už veľa krajín a miest, to by bolo na dlhé rozprávanie a bude záležať len na ňom, kedy o tom všetkom raz porozpráva.

Jolana Hlivová r. Prokopová ,jediná naša ruža medzi trňami..

Jolka s bratom Jožkom

Jolka s dcérami

Jolka s Máriou a Jankou

Narodila sa 5.10.1928 na Kriváni. S bratom Jozefom sa spočiatku nie veľmi znášali a trvalo nám to dosť dlho, kým sme sa umúdrili (možno až v puberte sme na to došli že to treba zmeniť) a dodnes sa máme veľmi radi.

Po vychodení meštianskej školy vo Zvolenskej Slatine, bolo to už po fronte – začala chodiť do učiteľského ústavu v Banskej Bystrici, ale keď vznikol takýto ústav už v Lučenci, tak prestúpila a dochádzala denne vlakom, spolu aj s najmladším bratom Ivanom, ktorý tam študoval na gymnáziu.

Po maturite sa zapísala na Prírodovedeckej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave, kde už žili bratia Ján a Jozef. Keď pišla perzekúcia rodiny po roku 1950, tak sa v treťom semestri radšej sama zbalila a nastúpila do zamestnania v Sitne (predajňa nábytku v Bratislave). Zanedlho sa vydala za krajana *Mikuláša Hlivu*, ktorý končil v Bratislave medicínu. Keď Mikuláš (Mikloš) vyslúžil vojenčinu, nastúpil do zamestnania ako internista do nemocnice v Trstenej, kde pôsobil nakoniec ako primár až do penzie. Zomrel v dôsledku osteoporózy keď si pri páde v byte zlomil krček stehennej kosti, ale jeho už operovať nemohli. Zomrel v nemocnici, kde pracoval nepretržite, až kým neodišiel do dôchodku.

Spolu mali 3 dievčatá:

MUDr. Mária Hlivová, detská lekárka. Pracuje na zdravotnom stredisku v Námestove. Nevydala sa.

Katarína Hlivová, ktorá mala zdravotné problémy (slabozrakosť). Vyštudovala v Banskej Bystrici ako zdravotná sestra. Umrela v mladom veku na atrofiu svalstva ako 40 ročná. Bola slobodná.

Najmladšia *MUDr. Jana Vilčeková*, vyštudovala medicínu na Univerzite Komenského v Bratislave, pracuje ako internistka – reumatologička v Dolnom Kubíne. Vydala sa za *Ing. Stanislava Vilčeka*. Majú dve dcéry:

Stanislava, žiačka ZŠ v Dolnom Kubíne. Stanka rada športuje.

Katarína žiačka ZDŠ v Dolnom Kubíne. Katka rada kreslí a muzicíruje.

Na príklade sestier Hlivových sa potvrdilo, že jablko nepadá ďaleko od stromu.

Prvé Sv.prijímanie

Na korčuliach

Matura vo zväzáckom

Ivan, Janko ml. a Micka

Ktorý „tátoš“ je lepší – Škoda 1000 MB,

alebo Micka ?

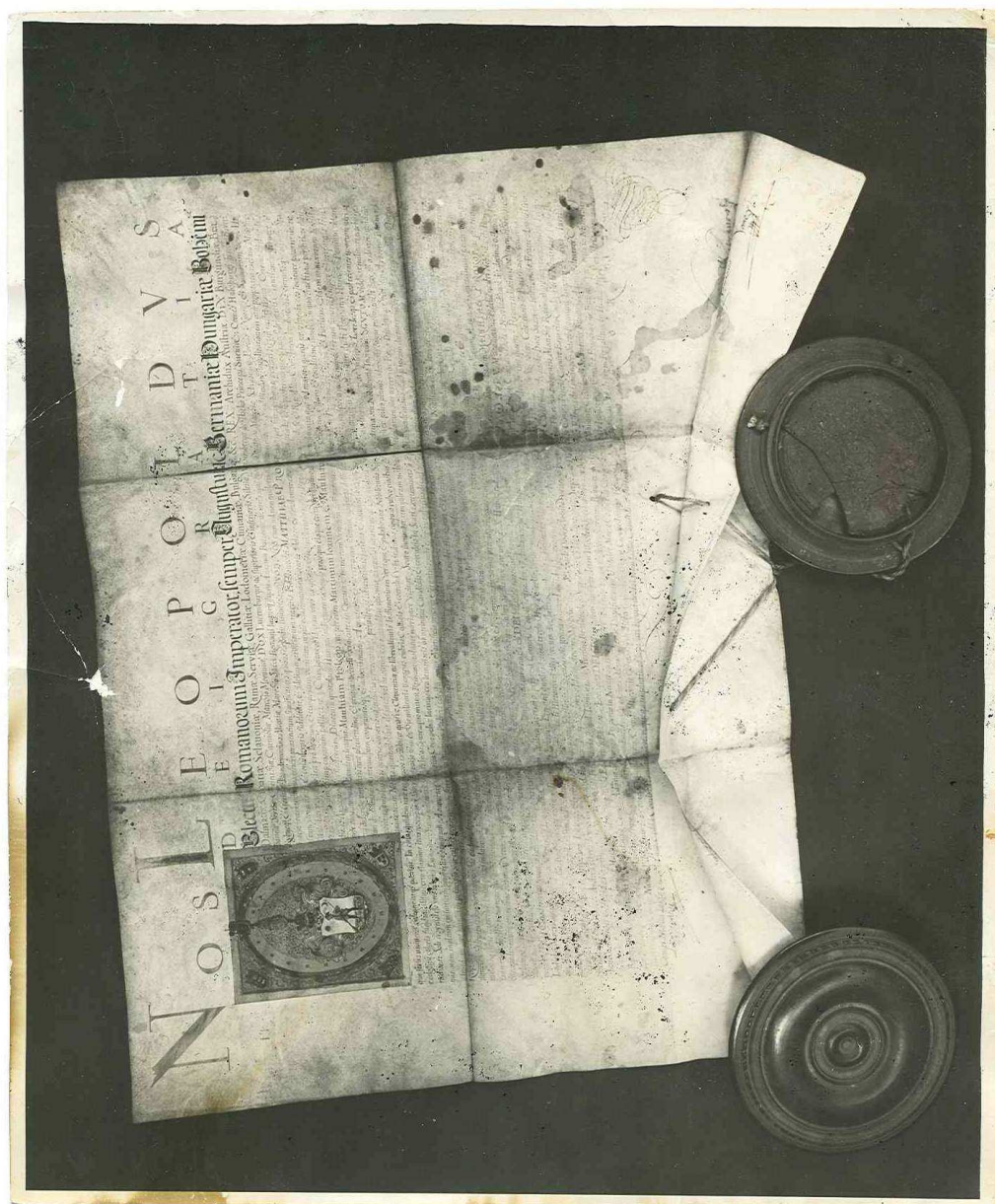
Svadba Ivan a Helena

Narodil sa už v novom dome na Kriváni dňa 25. 4. 1932. V detstve ochorel na chronický zápal ľadvín (nephritida chron.), čo ho sprevádzalo až do jeho predčasnej smrti dňa 14.4.1966. Gymnázium vyštudoval už po fronte v Lučenci, kde chodil denne vlakom spolu so sestrou Jolkou. Maturoval v tých časoch vo zväzáckej košeli, čo bolo vtedy predpísané. Počas štúdia museli už chodiť na brigády SZM, zemiakové brigády a pod. Pretože mal slabé znalosti z matematiky (vďaka prof.Urdovi, ktorý aj mňa učil vo Zvolene), zapísal sa na Vysokú školu poľnohospodársku, kde sa matematika neučila. Musel prestúpiť na diaľkové štúdium (dva dni v týždni) z dôvodu nemožnosti dietnej (neslanej) stravy v internáte. Po skončení vysokej školy nastúpil do práce s podlomeným zdravím doma na práve sa zakladajúcom JRD v Kriváni v roku 1953 ako agronóm. Tu pracoval úspešne a bol nakoniec vo funkcii predsedu až do svojej predčasnej smrti.

Oženil sa s *MUDr. Helenou Košútovou* z Kriváňa. Svadbu mali tichú v Bratislave. Deti neplánovali, lebo poznal svoj zdravotný stav a perspektívu nevyliciteľnej choroby (najmä po prečítaní knihy „Kameň a bolesť“) a nechcel splodiť siroty, lebo vedel že nemá šancu dožiť sa normálneho veku.

Zakúpil si s príspevom rodičov osobné auto Škoda 1000 MB, ale v práci používal motocykel, alebo najviac koníka Micku, aby denne skontroloval poľné práce. Umrel vo fakultnej nemocnici na Hlbokej ceste v Bratislave ako 33 ročný. Pri jeho skone sme boli prítomní: manželka Hela, môj brat Janko a ja. Jeho smrť nás všetkých zarmútila, lebo to bol náš „Benjamínok“, ktorého sme pre jeho dobrú povahu mali veľmi radi. Mal dôstojný pohreb v rodisku a na konci asi polkilometrového sprievodu nechýbala ani jeho Micka. Helena sa po jeho smrti od nás odsťahovala a pracovala ako detská lekárka v Detve. Potom zanedlho zomrel aj náš otec (†1970) a mamku sme museli z Kriváňa presťahovať k nám do Bratislavy a neskôr do Trenčína k Emilovi, lebo by sa bola od žiaľu podela, keď denne chodila na cintorín a oplakávala svojich milých.

Prílohy :
Rodová listina

Výtah z matriky narodených rímskokatolíckeho farského úradu

Jedentisic *Debra 12. 17. 1940* (1843)

Extractus Matriculae Baptisatorum Parochiae

Anno Millesimo

Sväzok: 7 Strana: 2
Tom: Pag:

Dátum narodenia Numerus curr.	Rok a deň		Pokrstného — Baptisati					Meno, náboženstvo a stav rodičov <i>P a r e n t u m</i> Nomen, Condito et Religio	Bydlisko a číslo domu Locus Domicilii cur. Nr. Domus	Meno, náboženstvo a stav kresťanských rodičov <i>Patrinorum Nomen Condito et Religio</i>	Meno a úrad kresťanských rodičov <i>Baptisantis Nomen et Religio</i>	Poznámka <i>Observationes</i>
	narodenia	krsťenia	M e n o N o m e n	Pollavie Sexus	zákonné nezákonné							
					med. masc.	ten. fem.	legit. illegit.					
14	1843	Január	Emil Ernest	m.				Imrich Trobok Ri. Josefa Danay Ri.	Debra F. A. T. R.	Jan Štrba R. Anna Ninkov R.	Jurel Štrba	

Debra 12. 17. 1940

Skladové číslo.

Slovenská kňazská rada v Zolte, 1208-40.

45/63463

čís. 316/1940.

Rodný a krstný list.

Úrad Čadca

Lecturis Salutem in Domino.

vigore praesentium fidem facio et adtestor; in Libro Baptisatorum Parochialis Ecclesiae
Dolupodpísaný týmto úradne svedčím, že v matričnej knihe pokrstených farského chrámu

Čadca

Com. Arcanijska

pag. — haecce formalia reperiri:
tento výpis predchádza:existens, Tomo — na strane
na Slovensku vo sväzkuAnno domini: Millesimo osemsto päťdesiatpäť (1855)
Roku Pána: jedentisíc

Numerus Currens	Baptisati (ae) — narodeného (ei)		Nomen Parentum, eorum Conditio et Religio Meno rodičov ich postavenie a vierovyznanie	Locus Domicilii Nro Doms Bydlisko a číslo domu	Nomen patrinorum, eorum Conditio et Religio Meno krstných rodičov ich postavenie a vierovyznanie	Baptisans Krstiteľ	Observa- tiones Poznámky
	Annus et dies-Rok a deň	Nomen — meno					
14	Nativitatis 4. februára 1855 ilustrovaná	Juliana žen. z ob.	Jarol Herman Anna Knopf- ová	Čadca, 139	Henrich Eisenberg s manželkou Jenny z G. z G.	Kaplan	/

Super cuiusmodi Baptismo, ac Inskriptione praesentes popria manu signatas et Sigillo Ecclesiae munifas sub fide Officii parochialis testes daban Literas.
Tieto hodnoverné dáta pečatou farskou a mojim vlastnorúčným podpisom potvrdzujem.

Signatum Čadca
Danodie 7. okt.
dňa

19 40.

Ferd. Soltau
Kaplan.

Kivonat

a hitv.

egyház keresztfeltei anyakönyvéből, köt. lap.

Extractus Matriculae Baptistarum Parochiae

Miklósfalvai Tom. Pag.

Anno 1882 esztendőben.

Folyó szám		Nomen et Cogn.		Születés		A megkereszteltnek Baptisati		A szülők		A keresztlők neve és hivatala		A keresztlők neve és hivatala		Observationes	
Amicus, Mensis, Dies		Nomen		nem		nem		Neve, polgári állása és vallása		Lakhely (utca, házszám)		Lakhely (utca, házszám)		A keresztlők neve és hivatala	
Nomen		Nomen		fi		fi		Nomen, Conditio et Religio		Locus Domus		Locus Domus		A keresztlők neve és hivatala	
1882.		Maria		12		16		Emilius Gollop de Gollop.		Pratio		Dr. Lajos Gollop		Baptisatus Nomen et Officium	
13		Magdalena		12		16		A. Cath.		Pratio		Dr. Lajos Gollop		Baptisatus Nomen et Officium	
Januari		Januari		12		16		Juliana Hermann		Pratio		Dr. Lajos Gollop		Baptisatus Nomen et Officium	

Kelt

Miklósfalvai 25. 485.

Dr. Lajos

Pratio

Hozzárendelték a nyomtatott és kinyomtatott Matriculae Fidei.

47/563408 361